

Editor: Nicoleta Popescu
Copertă: Andrei Gamară
Tehnoredactare: Florența Sava
Corectură: Dușa Udrea

Toate drepturile rezervate Editurii Prestige

Copyright © 2026 Editura Prestige

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
EMINESCU, MIHAI

Poezii/Mihai Eminescu. - Pantelimon: Prestige, 2026
ISBN 978-630-332-226-1

821.135.1

TOATE DREPTURILE, REZERVATE!

Este interzisă reproducerea totală sau
parțială a textelor fără acordul în scris al editurii, cu excepția
citadelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru
recenzii sau pentru referințe.

Tel.: 0732.55.88.33
www.edituraprestige.ro
www.facebook.com/edituraprestigeoficial

Mihai Eminescu

Poezii

PRESTIGE
București - 2026

Eminescu (...) a fost și rămâne cea mai copleșitoare mărturie despre forma inegalabilă pe care o poate atinge geniul creator românesc, atunci când se alimentează din adâncimile fertile și insondabile ale unui fond autentic.

ȘTEFAN AUGUSTIN DOINAȘ

Recitindu-l pe Eminescu ne reîntoarcem, ca într-un dulce somn, la noi acasă.

MIRCEA ELIADE

Eminescu este unul dintre exemplarele cele mai splendide pe care le-a produs umanitatea. Avem convingerea că, dacă mai trăia, sănătos, încă douăzeci de ani, el ar fi fost considerat, fără putință de contestare, ca unul dintre cei mai mari creatori de poezie din întreaga literatură a lumii. [...] Dar Eminescu nu este numai un poet de geniu. Este ceva mai mult. El este cel dintâi care a dat un stil sufletului românesc și cel dintâi român în care s-a făcut fuziunea cea mai serioasă a sufletului daco-român cu cultura occidentală.

GARABET IBRĂILEANU

Eminescu e întruparea literară a conștiinței românești, una și nedespărțită.

NICOLAE IORGA

Cuprins

<i>BIOGRAFIE</i>	5
Adio	9
Afară-i toamnă	11
Amorul unei marmore	12
Atât de fragedă... ..	14
Călin.....	16
Când amintirile.....	27
Când însuși glasul	29
Ce e amorul?.....	30
Ce te legeni?... ..	32
Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie.....	33
Copii eram noi amândoi	35
Crăiasa din povești	39
Criticilor mei.....	41
Cu mâne zilele-ți adaogi... ..	43
Cugetările sărmanului Dionis.....	45
De câte ori, iubito... ..	49
De ce în al meu suflet.....	50
De ce nu-mi vii?	51
De-aș avea	53
De-or trece anii... ..	54
Departate sunt de tine... ..	55
Despărțire	56
Diana.....	58
Din noaptea... ..	60
Din străinătate.....	61
Din valurile vremii... ..	63
Doina	64

Dorința	67
Egiptul	69
Epigonii	73
Făt-Frumos din tei	78
Fiind băiet păduri cutreieram	82
Floare-albastră.....	84
Foaia veștedă	87
Freamăt de codru	89
Glossă	91
Iar când voi fi pământ	95
Iubind în taină... ..	97
Împărat și proletar	98
Înger de pază.....	107
Înger și demon	108
Junii corupți	113
Kamadeva	117
La Bucovina	118
La mijloc de codru... ..	120
La moartea principelui Știrbey	121
La mormântul lui Aron Pumnul.....	122
La steaua	124
Lacul	125
Lasă-ți lumea... ..	126
Luceafărul	129
Mai am un singur dor	146
Mănușa	148
Melancolie.....	150
Misterele nopții	152
Mortua est!.....	154
Nu mă înțelegi.....	157
Noaptea... ..	158
Nu voi mormânt bogat	159
Numai poetul	161
O, mamă... ..	162
O, rămâi.....	163

Odă (în metru antic)	165
Pajul Cupidon... ..	166
Pe aceeași ulicioară... ..	168
Pe lângă plopii fără soț... ..	170
Peste vârfuri.....	172
Poet	173
Povestea codrului	174
Povestea teiului	177
Prin nopți tăcute.....	181
Revedere.....	182
Rugăciunea unui dac.....	184
S-a dus amorul... ..	186
Sara pe deal.....	189
Scrisoarea I.....	191
Scrisoarea II	197
Scrisoarea III	201
Scrisoarea IV	212
Scrisoarea V	218
Se bate miezul nopții... ..	223
Și dacă... ..	224
Și dacă de cu ziuă... ..	225
Singurătate.....	226
Somnoroase păsărele.....	228
Sonet I.....	229
Sonet II.....	230
Sonet III	231
Speranța	232
Te duci... ..	234
Trecut-au anii... ..	236
Un luceafăr	237
Venere și Madonă	238
Veneția	241

REFERINȚE CRITICE	242
-------------------------	-----

siciul e dus pe umeri de patru elevi de la Școala Normală de Institutori.

- În „Viața lui Mihai Eminescu” (1932), G. Călinescu a scris aceste emoționante cuvinte despre moartea poetului: „Astfel se stinse în al optulea lustru de viață cel mai mare poet, pe care l-a ivit și-l va ivi vreodată, poate, pământul românesc. Ape vor seca în albie și peste locul îngropării sale va răsări pădure sau cetate, și câte o stea va veșteji pe cer în depărtări, până când acest pământ să-și strângă toate sevele și să le ridice în țeava subțire a altui crin de tăria parfumurilor sale”.

ADIO

De-acuma nu te-oi mai vedea,
Rămâi, rămâi, cu bine!
Mă voi feri în calea mea
De tine.

De astăzi dar tu fă ce vrei,
De astăzi nu-mi mai pasă
Că cea mai dulce-ntre femei
Mă lasă.

Căci nu mai am de obicei
Ca-n zilele acele,
Să mă îmbăt și de scânteii
Din stele,

Când degerând atâtea dăți,
Eu mă uitam prin ramuri
Și așteptam să te arăți
La geamuri.

O, cât eram de fericit
Să mergem împreună,
Sub acel farmec liniștit
De lună!

Și când în taină mă rugam
 Ca noaptea-n loc să steie,
 În veci alături să te am,
 Femeie!

Din a lor treacăt să apuc
 Acele dulci cuvinte,
 De care azi abia mi-aduc
 Aminte.

Căci astăzi dacă mai ascult
 Nimicurile-aceste,
 Îmi pare-o veche, de demult
 Poveste.

Și dacă luna bate-n lunci
 Și tremură pe lacuri,
 Totuși îmi pare că de-atunci
 Sunt veacuri.

Cu ochii serei cei dentâi
 Eu n-o voi mai privi-o...
 De-aceea-n urma mea rămâi –
 Adio!

AFARĂ-I TOAMNĂ

Afară-i toamnă, frunza 'mprăștiată,
 Iar vântul svârlă 'n geamuri grele picuri;
 Și tu citești scrisori din roase plicuri
 Și într'un ceas gândești la viața toată.

Pierzându-ți timpul tău cu dulci nimicuri,
 N'ai vrea ca nimeni 'n ușa ta să bată;
 Dar și mai bine-i, când afară-i sloată,
 Să stai visând la foc, de somn să picuri.

Și eu astfel mă uit din jet de gânduri,
 Visez la basmul vechiu al zânei Dochii,
 În juru-mi ceața crește rânduri-rânduri;

De odat' aud foșnirea unei rochii,
 Un moale pas abia atins de scânduri...
 Iar mâni subțiri și reci mi-acoper ochii.

Oștirile-i alungă în spaimă înghețată,
Cu sufletu-n ruină, un rege-asirian,
Cum stâncelor aruncă durerea-i înspumată
Gemândul uragan.

De ce nu sunt un rege să sfarm cu-a mea durere,
De ce nu sunt Satana, de ce nu-s Dumnezeu,
Să fac să rump-o lume ce sfâșie-n tăcere
Zdrobit sufletul meu.

Un leu pustiei rage turbarea lui fugindă,
Un ocean se-mbată pe-al vânturilor joc,
Și norii-și spun în tunet durerea lor mugindă,
Gândirile de foc.

Eu singur n-am cui spune cumplita mea durere,
Eu singur n-am cui spune nebunul meu amor,
Căci mie mi-a dat soarta amara mângâiere
O piatră să ador.

Murindului speranța, turbării răzbunarea,
Profetului blestemul, credinței Dumnezeu,
La sinucid o umbră ce-i sperie disperarea,
Nimic, nimica eu.

Nimica, doar icoana-ți, care mă învenină,
Nimic, doar suvenirea surâsului tău lin,
Nimic decât o rază din fața ta senină,
Din ochiul tău senin.

Și te iubesc, copilă, cum repede junie
Iubește-n ochi de flacări al zilelor noroc,
Iubesc precum iubește pe-o albă vijelie
Un ocean de foc.

Din ochi de-ar soarbe geniu slăbita mea privire,
De-ar tremura la sânu-mi gingașul tău mijloc,
Ai pune pe-a mea frunte în vise de mărire
Un diadem de foc.

Și-aș pune soarta lumii pe buza-ți purpurie,
Aș pune lege lumii răsândul tău delir,
Aș face al tău zâmbet un secol de orgie,
Și lacrimile-ți mir.

Căci te iubesc, copilă, ca zeul nemurirea,
Ca preotul altarul, ca spaima un azil;
Ca scepstrul mâna blândă, ca vulturul mărire,
Ca visul pe-un copil.

Și pasu-n urma-ți zboară c-o tainică mânia,
Ca un smintit ce cată cu ochiu-ngălbenit,
Cu fruntea-nvinețită, cu fața cenușie
Icoana ce-a iubit.

Atât de fragedă, te-asameni
Cu floarea albă de cireș,
Și ca un înger dintre oameni
În calea vieții mele ieși.

Abia atingi covorul moale,
Mătasa sună sub picior,
Și de la creștet pân' în poale
Plutești ca visul de ușor.

Din încrețirea lungii rochii
Răsai ca marmura în loc –
S-atârnă sufletu-mi de ochii
Cei plini de lacrimi și noroc.

O, vis ferice de iubire,
Mireasă blândă din povești,
Nu mai zâmbi! A ta zâmbire
Mi-arată cât de dulce ești,

Cât poți cu-a farmecului noapte
Să-ntuneci ochii mei pe veci,
Cu-a gurii tale calde șoapte,
Cu-mbrățișări de brațe reci.

Deodată trece-o cugetare,
Un vâl pe ochii tăi fierbinți:
E-ntunecoasa renunțare,
E umbra dulcilor dorinți.

Te duci, ș-am înțeles prea bine
Să nu mă țin de pasul tău,
Pierdută vecinic pentru mine,
Mireasa sufletului meu!

Că te-am zărit e a mea vină
Și vecinic n-o să mi-o mai iert,
Spăsi-voi visul de lumină
Tinzându-mi dreapta în deșert.

Ș-o să-mi răesai ca o icoană
A pururi verginei Marii,
Pe fruntea ta purtând coroană –
Unde te duci? Când o să vii?

